

De liefde onder elkaar

Johannes 13:35

Het is maar al te duidelijk dat de tegenwoordige toestand van de Gemeente van Christus het nakomen van de broederlijke liefde moeilijk maakt en dat het getuigenis in dit opzicht heel gebrekkig is. Ondanks dat blijft de plicht om liefde onder elkaar te hebben, om al de broeders lief te hebben, bestaan. Moeilijkheden kunnen deze plicht niet terzijde stellen, noch de woorden van de Heer Jezus tenietdoen: 'Dit is Mijn gebod, dat gij elkaar liefhebt, zoals Ik u liefgehad heb' (Joh. 15:12). Het is daarom hoogst noodzakelijk, dat wij elkaar vermanen om 'liefde onder elkaar te hebben'.

'Een ieder die liefheeft Hem Die deed geboren worden, heeft ook lief hem die uit God geboren is' (1 Joh. 5:1). Dit is een belangrijk beginsel omtrent de broederlijke liefde. Hier is geen sprake van een gebod of van een vermaning, maar van de bevestiging van een feit dat hij die God liefheeft, ook de broeders liefheeft. Met andere woorden: als de liefde van God in het hart woont, kan men er zeker van zijn dat er ook de broederlijke liefde te vinden is. Als ik uit God geboren ben, heb ik niet alleen Hem lief Die mij geboren deed worden, maar ook hen die uit Hem geboren zijn.

Lief te hebben is de natuur van het leven dat ik ontvangen heb. Bij zo'n verklaring is het onmogelijk toe te geven dat zij die uit God geboren zijn, geen liefde onder elkaar hebben. Het leven kan ongetwijfeld kwijnend, zwak en ellendig zijn, en in dat geval zal de broederlijke liefde gebrekkig en armzalig zijn, maar het blijft waar dat overal waar het leven van God aanwezig is, ook de liefde onder kinderen Gods gevonden zal worden.

Van een pasgeboren kind kan ik met zekerheid zeggen: 'Ziedaar een zondaar. De zonde woont in de natuur van dit kind en als het blijft leven, zal de zonde zich ongetwijfeld openbaren'. Zo zeg ik ook met dezelfde zekerheid van hem die uit God geboren is: 'Ziedaar iemand die liefheeft. Zeker zal de broederliefde zich bij hem vertonen, het mag meer of minder zijn, maar zij zal zich bij hem openbaren'.

De duivel kan niets doen tegen het leven dat wij van God ontvangen hebben. Hij kan het niet tenietdoen; datgene waardoor wij liefhebben, blijft. De duivel probeert de ontwikkeling van dit leven tegen te gaan om er de openbaring van te beletten en er de vruchten van te vernietigen. Dit heeft hij bij de Heer Jezus proberen te doen en dit wil hij ook bij ons doen. En helaas, zijn pogingen zijn bij ons niet altijd vruchteloos.

Dit is, geloof ik, de reden waarom Gods Woord ons zoveel vermaningen geeft ten opzichte van de liefde onder elkaar, om ons de noodzaak te doen gevoelen 'door God onderwezen te worden om elkaar lief te hebben' (1 Thess. 4:9). 'Hebt vurige liefde tot elkaar' (1 Petr. 4:8). 'Geliefden, als God ons zó heeft liefgehad, zijn ook wij schuldig elkaar lief te hebben' (1 Joh. 4:11). 'En dit gebod hebben wij van Hem: dat wie God liefheeft, ook zijn broeder moet liefhebben' (1 Joh. 4:21). 'Laat de broederliefde blijven' (Hebr. 13:1). 'Laten wij op elkaar acht geven tot aanvuring van liefde' (Hebr. 10:24).

Er zijn veel zaken en omstandigheden die strekken tot verkoeling, verflauwing en insluimering van de liefde. Laten we daarom acht geven op onszelf en niet nalaten elkaar te vermanen tot het najagen van de liefde. Zo mag God Zelf ons leren elkaar lief te hebben!

De Heer zegt: '... dat gij elkaar liefhebt; zoals Ik u liefgehad heb' (Joh. 13:34). 'Zoals Ik u liefgehad heb'. Als wij dus iets van de broederlijke liefde willen begrijpen, moeten wij eerst de liefde van de Heer Jezus tot ons kennen, want die liefde is de maatstaf en het voorbeeld van onze liefde. Het eerste wat men van deze liefde van de Heer Jezus kan en moet zeggen, is dat zij 'de kennis te boven gaat' (Ef. 3:19). Wij mogen haar dagelijks zien, zij zal voor onze harten steeds groter worden. Wij zullen er nooit de bodem of de grens van ontdekken, want zij is zonder grens en zonder bodem. Zij is oneindig zoals God, zij 'gaat de kennis te boven'.

Wij moeten er ons dus aan onderwerpen, ook al kennen wij haar voor dit ogenblik slechts onvolmaakt. Laten wij daarom echter niet denken dat wij ons niet met haar hebben bezig te houden. Integendeel, laat ons dit aansporen er voortdurend mee bezig te zijn. Het is onze zekerheid en het is de wens van de Heer Jezus: 'Blijft in Mijn liefde' (Joh. 15:9).

Ik wil mij bepalen tot het aangeven van twee trekken van de liefde van de Heer Jezus tot ons, die bijzonder belangrijk zijn met betrekking tot het onderwerp dat ons bezighoudt.

De eerste is, dat Hij ons het eerst heeft liefgehad. 'Maar God bevestigt Zijn liefde tot ons hierin, dat Christus voor ons gestorven is, toen wij nog zondaars waren' (Rom. 5:8). Hij heeft ons dus liefgehad, niet alleen toen er niets beminnelijks aan ons was, maar zelfs toen wij niets dan bedorven en weerspannige zondaren waren.

Hierbij kunnen wij het onderwijs van de Heer voegen, Die tot Zijn discipelen zei: 'Hebt uw vijanden lief; doet wél aan hen die u haten ... En als gij liefhebt die u liefhebben, wat voor [recht op] dank hebt gij? Immers, ook de zondaars hebben lief die hen liefhebben ... en gij zult zonen van de Allerhoogste zijn; want Hij is goedertieren over de ondankbaren en bozen' (Luk. 6:27,32,35). Het onderricht en het voorbeeld van de Heer nodigen ons dus uit om even lief te hebben als Hij, om het eerst lief te hebben, om diegenen lief te hebben die niets beminnelijks hebben, zelfs de ondankbaren en de bozen!

Als er onder de broeders gevonden worden die weinig beminnelijk, die arm, zwak, ellendig en veracht zijn, dan dringt de Heer Jezus erop aan om het allereerst aan hen liefde te betonen (zie Matth. 18:10-14). Hen liefhebben die ons liefhebben – dat doen de zondaren ook, en misschien lijken wij in dit opzicht nog op de zondaren.

Deze aanleg om hen lief te hebben die ons liefhebben, is zo natuurlijk! Het is een neiging die zo sterk is, dat men tienmaal de gelegenheid zal vinden om degenen wel te doen die ons liefhebben, terwijl wij geen tweemaal gelegenheid zullen vinden om zo te handelen jegens hen die ons niet zo liefhebben, of die minder beminnelijk en innemend zijn. Hoe dit ook zijn mag, het voorbeeld en het onderricht van de Heer Jezus tonen ons hoe Hij ons heeft liefgehad en hoe wij elkaar moeten liefhebben: 'Dat gij elkaar liefhebt; zoals Ik u liefgehad heb' (Joh. 13:34).

Een tweede trek van de liefde van de Heer Jezus tot ons is dat die liefde steeds gepaard gaat met de waarheid. 'De genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden' (Joh. 1:17). De Goddelijke liefde is hierin zo wonderbaar, dat zij zich noch ten koste van de heiligheid, noch ten koste van de waarheid geopenbaard heeft. Hoe groot de liefde ook was die de Heer Jezus aan zondaren betoond heeft, nooit heeft men van Hem kunnen zeggen: 'Ziedaar iemand Die het kwaad toelaat en de liefde ten koste van de waarheid in acht neemt', of: 'ziedaar iemand Die de mensen vleit en hun gebreken voor hen verbergt, om hen aan Zich te binden'. Nee, Christus, 'de trouwe en waarachtige Getuige' (Openb. 3:14), heeft de ongerechtigheid van de mensen even getrouw ontvouwd als Gods barmhartigheid. Hij heeft de menselijke gebreken niet voor ons verborgen. Hij heeft ze ook niet overdreven.

In alle opzichten heeft de Heer de waarheid gezegd en de liefde laten zien. Toen Zijn vijanden de vrouw die op overspel was betrapt, tot Hem brachten, wilden zij Hem verzoeken om de waarheid ten koste van de genade te verkondigen. Deze wordt echter streng door de Heer gehandhaafd: 'Wie van u zonder zonde is, laat die het eerst de steen op haar werpen' (Joh. 8:7). Tegelijkertijd openbaart Hij de liefde: 'Dan veroordeel Ik u ook niet; ga heen, zondig voortaan niet meer' (Joh. 8:11).

In de ziel van de Samaritaanse werpt de Heer een helder licht over haar toestand: 'Want vijf mannen hebt gij gehad en die gij nu hebt, is uw man niet' (Joh. 4:18). Ziedaar de waarheid, maar de liefde stroomt ook dáár in al haar volheid. Evenzo is het met de zondares in het huis van Simon en in de gelijkenis van de verloren zoon; overal en altijd vergezelt de waarheid de liefde en de liefde de waarheid.

De wereld kan van haar liefde zeggen dat het een blinde liefde is, maar de Goddelijke liefde ziet scherp en heeft de waarheid lief: 'De waarheid vasthouden in liefde' (Ef. 4:15), 'De liefde verblijdt zich met de waarheid' (1 Kor. 13:6). De broederliefde kan dus nooit bestaan in het sluiten van onze ogen voor onze wederzijdse gebreken. Zij zal nooit tot de broeders zeggen: 'Let niet op mijn gebreken en ik zal niet op de uwe letten', want niemand heeft ons meer lief dan hij die ons onze toestand niet verbergt, maar ons de waarheid zegt.

Veronderstel dat ik dwaasheden doe die een Christen onwaardig zijn, en in een weg wandel die ertoe leidt dat ik mij een oordeel op de hals haal. Zou mijn broeder die dit ziet, zwijgen, zou de liefde stom blijven? Nee, zeker niet! De liefde berispt; de liefde bestraft; de liefde zegt de waarheid. Als zij een wond verzorgt, doet zij ongetwijfeld degene die de wond heeft, pijn. Deze schreeuwt, wordt boos en wijst de hand die de liefde geeft, af. Maar de liefde wast, wast zonder ophouden en verbindt de wond, en als de wond gereinigd en verbonden is, dan is de liefde voldaan, dan heeft zij haar doel bereikt. 'Legt daarom de leugen af en spreekt de waarheid, een ieder met zijn naaste; want wij zijn leden van elkaar' (Ef. 4:25).

Het begin van het zesde hoofdstuk van de Brief aan de Galaten laat ons zien in welke geest de liefde onder elkaar uitgeoefend moet worden, vooral als zij zich ten doel stelt om het kwaad, om de overtredingen tegen te gaan. Hij die de liefde wil uitoefenen in het terechtwijzen en in het berispen, moet dit doen 'in de geest van zachtmoedigheid, ziende op zichzelf' (vs. 1). Want als de liefde in de eerste plaats de waarheid zegt, zelfs als deze hard is om aan te horen, is zij ook 'lankmoedig en goedertieren; de liefde is niet afgunstig; de liefde praalt niet, is niet opgeblazen, handelt niet onwelvoeglijk, zoekt zichzelf niet, wordt niet verbitterd, rekent het kwade niet toe, verblijdt zich niet

over de ongerechtigheid, maar verblijdt zich met de waarheid; zij verdraagt alle dingen, gelooft alle dingen, hoopt alle dingen, duldt alle dingen' (1 Kor. 13:4-7).

Wij weten allen dat het niet alleen een onaangename zaak is zich met het kwaad bezig te houden, maar tevens een moeilijk en zeer gevoelig iets. De dingen zullen echter veel eenvoudiger worden als wij ons er werkelijk mee bezighouden in liefde, met een hart, vrij van alle hoogmoed, ziende op onszelf. Het kwaad zal zodoende geheel aan het licht gebracht worden door de waarheid die de liefde vergezelt. De liefde zal op hetzelfde ogenblik dáár zijn om de wonden te verzorgen en te verbinden.

Als degene die zich met het kwaad bezighoudt, opgeblazen is, stelt hij zijn eigen opgeblazenheid tegenover de opgeblazenheid van hem in wie het kwaad is. De hoogmoed van de een wekt de hoogmoed van de ander op. Het gevolg hiervan is dat de wonden groter worden en het kwaad zich uitbreidt en verergert. Als echter de zuivere liefde met de waarheid gepaard gaat, dan zal degene die onder de invloed van deze beide is, zelden tegenwerken.

Maar, de Heer zij dank, de liefde heeft zich nog met andere dingen bezig te houden dan alleen met het kwaad, met de ellende, met de misslagen. Er zijn onwetenden te onderrichten, bedroefden te troosten, zieken te verzorgen, armen te voeden en te kleden. De liefde heeft altijd werk genoeg. Het zal haar nooit aan gelegenheden ontbreken om goed te doen. Zij behoeft slechts rondom haar te zien, om werk in overvloed te vinden. 'Kinderen, laten wij niet liefhebben met het woord of met de tong, maar met de daad en in waarheid' (1 Joh. 3:18). 'Als nu een broeder of zuster gebrek heeft aan kleding en aan dagelijks voedsel, en iemand van u zegt tot hen: Gaat heen in vrede, warmt u en verzadigt u, maar gij geeft hun niet, wat zij voor het lichaam nodig hebben, wat baat het?' (Jak. 2:15-16).

Schrijver onbekend.